

- ¿Què estàs fent, noy, ab aquets gargots?
- Escrich a la meva cosineta.
- ¡Però si això no són lletres!
- ¡Oh, com tampoch sab de llegir!

Miscelània

La *corbata*. — Gairebé no hi ha qui no gastí corbata, però són pocs els que saben l'origen de tan indispensable detall indumentari. Sembla que les primeres corbates les varen usar els soldats de la cavalleria austriaca cap els anys de 1862 y següents. Els húsars creotes portaven enrotllada al coll una ampla xarpa de lli, cru molt llarga. Aquesta xarpa va designarse ab el nom de *cravate*, y durant algú temps va donarse'l mateix nom als soldats que les usaven. A Fransa va haverhi en el segle XVII un regiment anomenat *Royal Cravates*. Més tart, el nom va passar a Anglaterra y va nomenarse *cravat* el mocador del coll.

Tal fou l'origen de la corbata.

El dol vermell. — En *Els honors de la cort*, llibre escrit per Leonor de Poitiers en 1435, se diu expressament que'l rey de Fransa anava vermell quan estava de dol.

Aquesta moda va ser introduïda més tart a Espanya. Cap a la segona meitat del segle XV, els prínceps de la sanch vestien de negre pera assistir als funerals dels reys, però un cop acabats els oficis se posaven vestits de porpra, que devien usar fins que hagués transcorregut el temps del dol.

Orígen de la paraula «yankee». — En la guerra d'independència, els americans tenien en l'exèrcit llur un soldat que venia a ser el graciós del regiment y que ab els seus acudits feya les delícies de la tropa.

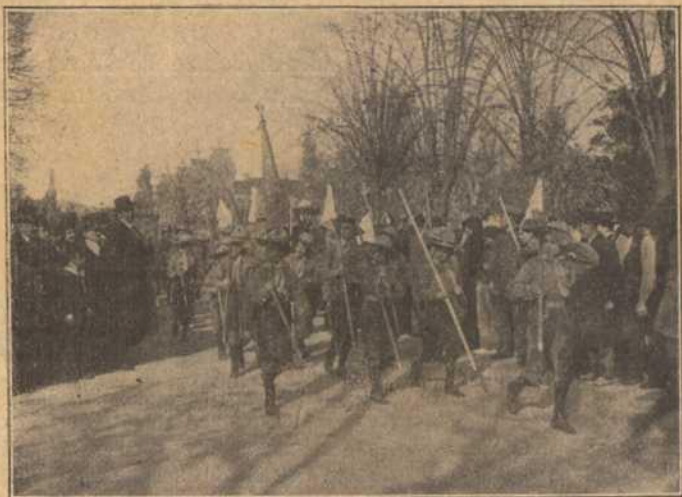
A n'aquet subjecte va designàrsel ab el nom de *yankee*, que equival a dir *xerraire graciós*, y el mot, fet cèlebre després d'haver servit a una personalitat determinada, va aplicarse per fi a tota la gent de l'Est. Convertida en himne nacional la cansó *Yankee doodle*, va immortalisarse'l vocable.

Literates angleses. — A Anglaterra, segons una estadística feta de no fa gaire, existeixen 540 dones editores, autores y periodistes, algunes de les quals arriben a guanyar 120.000 pessetes a l'any.

Hi ha senyoretes periodistes que tenen 20.000 pessetes de sòu, y l'immensa majoria guanyen, sense major dificultat, de 10.000 a 15.000 pessetes.

ABECÉ

ELS «BOYS-SCOUTS»

Primera sortida dels grups infantils organitzats a Barcelona.

Contestant a una obgecció

UN patufista que signa ab les inicials J. A. R. ens escriu una carta fent indicacions respecte a l'ortodoxia del conte darrerament publicat en el suplement d'EN PATUFET ab el títol d'*El forch d'alls* (variant d'una rondalla popular).

Realment té rahó'l comunicant al dir que'ls damnats a les penes de l'infern no tenen remissió possible, y que'ls judicis de Deu no necessiten l'intervenció de ningú pera produirse ab justícia, lo contrari de lo qual sembla despendres del conte de referència.

Constili, ab tot, que del context mateix de la rondalla's dedueix ben clar que l'intenció de l'autor no podia ser fer mancament al dogma, com tampoch podia suposar, sens ofendre als seus intel·ligents lectors, que aquets podessin ignorar les veritats fonamentals de la fe cristiana que'l nostre comunicant deixa tan ben sentades; de manera

que devia creure, com va creure, que'ls qui llegissin la seva rondalla no donarien altre valor als esmentats detalls que'l que correspon a n'aquesta lley de narracions.

De totes maneres, quedem agraïts al bon zel de l'aixerit patufista y el felicitem coralment per l'il·lustració que demostra possehir en aquestes importants matèries.

El tabach

Alguns noys a dotze anys ja porten el cigar a la boca. Poseu un jove que comencés a fumar als disset anys y que gastés 0,25 pessetes diàries, això es, 356 rals anyals. Té ademés la costum de que cada festa's fuma un puro, y aproximadament se'n compten seixanta-dues de festes: a rahó de 0,20 pessetes són 12,40 pessetes. Total: 103,65 pessetes anyals gastades en tabach. Poseu tots els diners del tabach en una guardiola; al cap de tres anys dit jove tindria 621,90 pessetes. Als vinticinch anys, l'edat de casarse, tindria 1.036 pessetes, que quasi ja n'hi hauria pera'ls gastos. Als

trenta anys, tindria 1.554,25 pessetes. Y si aquest home visqués seixanta anys, hauria estalviat 4.560,60 pessetes, o siguin 912 duros.

El tabach castiga a tothom. Als joves no'ls deixa desenrotllar. Enterboleix el cervell y de passada castiga'l pit.

Un doctor anglès diu que si agaféssim un grupu de vint homes, y dels quals n'hi haguessin deu que fumessin cigars de paper y deu que no haguessin fumat may, aquets ultims se distingirien més en l'intel·ligència que'ls altres.

Aixís es que, per bé de la vostra salut, no fumeu. Castiga a la persona y la butxaca...

JOSEPH BUSQUETS Y TENAS

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l según folletó de la preciosa noveleta "Vida y aventuras den Jordi Bel". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "Black, el cavall fidel", den Joseph M.ª Folch y Torres-

Versos de riuura

Carta incongruent

Ab el sabre en una mà,
y en l'altra la carrabina,
t'escrich, estimada Tecla,
no més que eixes quatre línies,
que ben segur contindran
errades d'ortografia,
perque no'm va bé la ploma
y es massa clara la tinta.
Avuy entrarem en foch
tan bon punt claregi'l dia,
a les onze de la nit;
però això no m'acolina,
perque tinch en el tirar
tant ull que sembla mentida.
Ab dirte que tiro, fins
un furgó d'artilleria...

Pel demés, aquí en la guerra,
ens donem la millor vida,
puig mengem figues de moro
a tot drap y per tot dia,
que com sabs es una menja
que debilita y no atipa.
Per mi no passis cap ansia,
ni t'imposis cap fadiga,
puig si per casualitat
me matessin o'm moria,
jo mateix te donaré
desseguida la noticia,
perque't vesteixis de dol,
que't farà ser més bonica.
Sento passes de cavall;
dèu sè'l sargento que arriba...
Ah, m'oblidava de dir
que per mor d'unes ferides,
m'han hagut de tallà'ls brassos
sense deixarnhi ni mica.
Sens més, reb una abrassada
del teu promès

JEREMIES

Per la copia,

NYIC

Les invencions maravelloses del sabi doctor Garlamolt

L'encàrrech d'un detective

S'estava un dia'l nostre doctor rumiant, com sempre, alguna de les seves maravelloses invencions, quan tot d'una varen trucar a la porta un cop sech, fort, curt, viu.

El nostre sabí s'alsà de la cadira al·larmat, esverat, y a la poca estona entrava en el despatx la minyona anunciant que hi havia un senyor alt, seriós, ab barba, levita y barret de copa, que volia parlar ab el doctor.

— ¿No ha dit el seu nom?

— No, senyor.

— Donchs que passi.—

Seguidament va ser introduït en el despatx el misteriós visitant. El doctor Garlamolt se'l mirà ab gran curiositat y vegé que li era perfectament desconegut.

El nou arribat donà una gran ullada al despatx; després se mirà fixament al doctor, y, a una indicació d'aquet, s'assegué en una

cadira enfront de la taula, mentres el nostre sabí s'asseya en el seu silló.

— Vostè dirà a quí tinc l'honor de parlar.

— Al detective Flairabé.

— Molt senyor meu. Diguim en què puch servirlo.

— Vaig desseguida. M'han dit que vostè es un famós inventor y necessitaria del seu auxili.

— Estich a les seves ordres.—

El detective Flairabé comensà:

— Se tracta d'un robo importantíssim. Un lladre's va ficar en una fàbrica y quedà allí amagat. Quan els treballadors y dependents ple-garen, ell se'n anà a la caixa y tranquilament la va despanyar, robant tot lo que contenia, que puja a més de dos-cents mil duros en bitllets de banch.

— Deu n'hi dó.

— Però, vetaquí que mentres se'ls estava embutxacant, el vigilant de la fàbrica, que fins aleshores havia estat adormit, va sentir soroll y's dirigí cap a la caixa. El lladre, al sentir els passos, probà de fugir, però, trobant-se ab la sortida presa, saltà per una finestra que dóna al quarto de màquines, y no haventhi allí més eixida que la xemaneya, s'hi ficà, enfilant-se a dalt de tot y asseyent-se tranquilament a la vora.

— ¿Y per què no l'empaitava xemaneya amunt el vigilant?

— Perque'l lladre desde dalt apunta ab un revòlver a tots els que intenten pujar a agafarlo.

— Donchs lo millor seria fer foch a la caldera y que'l lladre's rostís.

— No'ns convé, perquè's cremarien els bitllets de banch que porta a la butxaca. Aquí lo que convé — afegí'l detective — es cassarlo viu. Per això he vingut a trobar a vostè, per si se li ocorre alguna idea o instrument pera pescar al lladre sense matarlo ni cremarlo, ni, per altra part, tenir de pujar a buscarlo.

— Es bastant difícil, però m'hi pensaré.

— ¿Quàn puch venir per la resposta?

— Vingui demà.

El detective eixí de casa del doctor Garlamolt força esperansat de poder sortir d'aquell conflicte, que tan difícil era de resoldre. Confiava en la sapincia del doctor Garlamolt y creya que podria eixir victoriós d'aquell trànsit que tantes dificultats oferia.

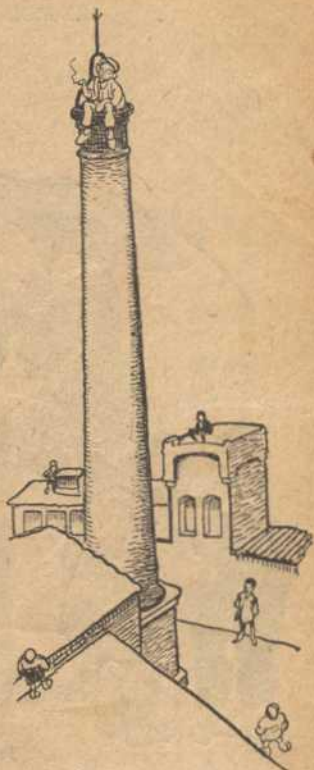
En realitat se tractava d'una qüestió interessant en la que pochs detectives s'han trobat. Veure'l lladre, contemplarlo desde baix y no poder agafarlo, ab tot y saber que portava al damunt el capital robat, era un cas desesperant.

Tan bon punt sortí de casa del doctor Garlamolt, el detective Flairabé se'n anà cap a la fàbrica.

Tots els voltants eren plens de gent contemplant a aquell lladre, que, assegut a la vora de la xemaneya, a tan considerable altura, s'estava fumant tranquilament un cigarret.

El detective donà ordres als seus agents, de que no's perdés de vista al pillet, ni de nit ni de dia, esperant que l'endemà, mercès a l'invent del doctor Garlamolt, podria agafar la cobdiciada presa.

Entre la gent va córrer tot seguit la veu de que'l popular inventor estava estudiant una fórmula. Altres asseguraven que'l detective havia anat a encarregar un aeriplà pera cassar

no deuen saberse may la llissó, perquè
ar les orelles de ruch.

En Patufet

còmodament al lladre; tothom feya'l seu comentari, de manera que quan, al caure la tarda, el doctor Garlamolt se presentà pera estudiar el terreny, va ser rebut ab una veritable ovació, puig ben bé creyen que'l sabi portava ja inventat el sistema de despenjar el lladre.

Però no era així. El doctor Garlamolt se limità a fer una visita d'inspecció, a fi de tenir antecedents pera cercar el medi mecànich de fer baixar a aquell home sense ferlo mal bé y poder pèndreli els bitllets robats, en el major bon estat possible.

El sabi se'n entornà a casa seva y passà la nit rumiant.

Lo que resultà ho trobarà'l lector en el número pròxim.

J. M. F.

ya artística

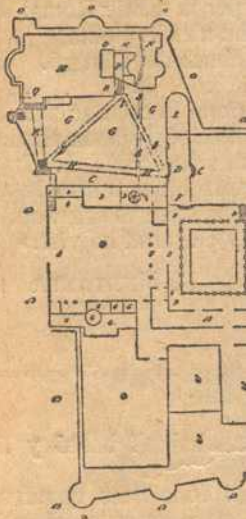
El Monestir de Ripoll

(Continuació)

històrica que donàvem en el número anterior se veu la importància social que a Catalunya tingué'l Monestir de Ripoll. La restauració feta del sabi

En Patufet

arquitecte Rogent, per a base de la construcció ja's pot apreciar les línies; però lo de més curiosa o basilica y el claustre serveixen a Catalunya.

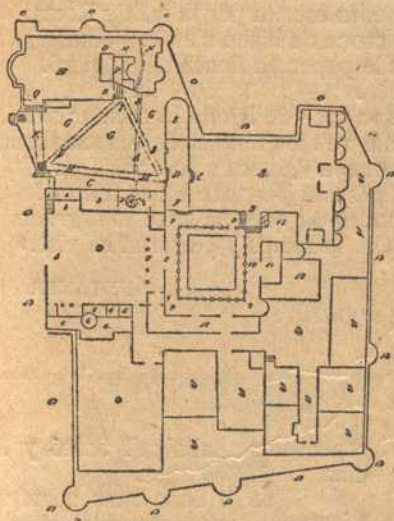

Plànol del Monestir de Ripoll

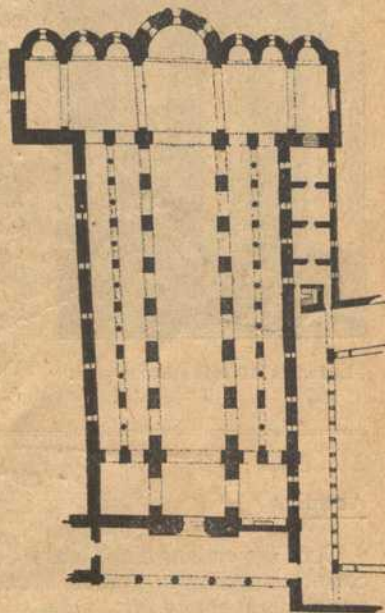
Com se pot veure en el número anterior, les naus són cobertes ab una volta de fusta, aixeca un elegant cimbori, i després de les es següents de finestres estan separades, per les laterals, cosa que

Però la riquesa d'aquest monument sigui con-

arquitecte Rogent, per iniciativa del senyor bisbe Morgades, ha sigut a base de la construcció que va fer l'abat Oliva. La seva importància ja's pot apreciar pel plànol que donem acompanyant aquestes línies; però lo de més capital importància com a obra artística es l'iglesia o basílica y el claustre romànic, un dels més hermosos que's conserven a Catalunya.

Plànol del Monestir en 1728.

Plànol restaurat per en Rogent.

Com se pot veure per la planta que donem, la basílica consta de cinch naus paraleles y set absis, obrintse sobre la nau de creuer; les naus són cobertes ab volta de canó seguit, y al centre del creuer s'hi aixeca un elegant cimbori vuitavat. Tota la part alta de les parets es seguida de finestres que donen llum a l'interior, y les diverses naus estan separades, per macissos pilars la central y per piles y columnes les laterals, cosa aquesta rara en la composició romànica a Catalunya.

Però la riquesa d'art del Monestir de Ripoll, que ha fet que aquest monument sigui considerat com l'obra més sumptuosa de la seva

època, no es tant en la noblesa de l'obra de fàbrica que hem descrit, com en el bellíssim claustre ja citat y en la riquíssima portalada, calificada pel genial poeta mossèn Cinto Verdager d'«Arch de Triomf del Cristianisme», en aquells sublims versos del seu poema *Canigó*:

Les naus laterals restaurades.

«— Miraula aquí — los diu; — y la portada contemplau per son geni dibuixada; l'història de la santa religió en pedra escrita per la mà de Roma: una croça de bisbe n'es la ploma, n'es lo paper un flanch del Canigó.

Té son arch de triomf lo cristianisme: al rompre'l jou feixuch del mahometisme Catalunya l'aixeca a Jesucrist. Qui passarà per sota aqueixa arcada bé podrà dir que, en síntesis sagrada, lo món, lo temps y eternitat ha vist.»

R. MUNTANER

(Seguirà)

Acudits

Cert dependent d'una casa de comers va anar a trobar a sos principals y els va dir:

— Avuy no puch venir al despatx, perquè estich malalt de gravetat. —

T. BRIANSÓ

Era als comensaments de febrer; feya un fret horrible.

Un jove troba a un altre que certa volta va insultarlo, y, agafantlo pel braç y alsant el bastó, li anava a donar bastonada; però,

repensantse, abaixa'l bastó y li diu:

— Si no li dono unes quantes bastonades, es pera no escalfarli les costelles. —

Entre dos borratxos que ballen pel carrer:

— Escolta — diu l'un, — ¿estàs segur de que'ns trobem a Madrid?

— Home, jo crech que sí.

— Donchs jo juraria que'ns trobem a Messina, perquè tot s'està movent. —

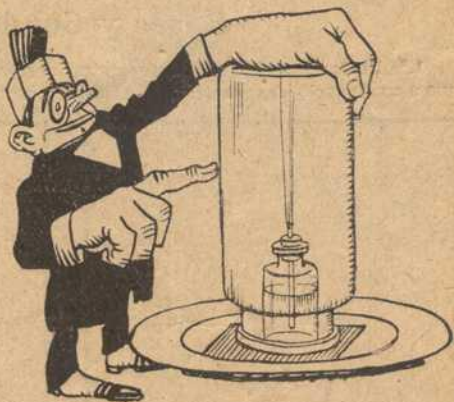
Enviat per

J. CARBONELL CALBET

Un jòch d'aigua

Ompliu d'aigua fins les tres quartes parts un pot de cristall dels usats en farma-
cia. Després d'atravessar
el tap del pot per una palla
o tubet de diàmetre lo més
petit possible, tapeulo de
manera que la palla arribi
quasi al fons.

Introduhiu, en la forma
indicada en el dibuix, tot
l'aparell anterior dintre d'un
gran pot invertit, de coll
ample y que hagi sigut pre-
viament escalfat. A fi d'evi-
tar per complet l'entrada de
l'aire, se coloquen en un plat una colla de fulles de paper secant mu-
llades, a les que s'aplicarà fortament la vora del pot per medi de la
presiò de la mà. El buit produït per la contracció de l'aire al refre-
darse, produeix una sortida violenta d'aigua del pot a tall de surtidor.

Gran Concurs Artístich

d'EN PATUFET

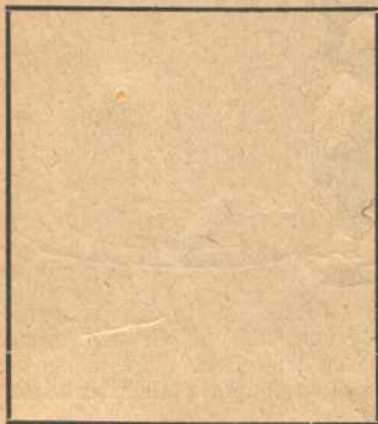
Premis a l'art, a la gracia y a la trassa

El nostre Nano, volent donar una prova de generositat y d'afecte
als seus constants lectors y col·laboradors, y desitjós d'estimular les
llurs aficions artístiques, convoca un **Gran Concurs**, en el que po-

dràn pendre part tots els lectors y lectores d'EN PATUFET, atenintse a les següents

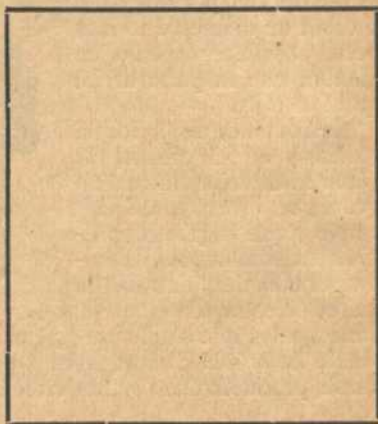
Bases y Condicions

1.ª El Concurs té per objecte ilustrar ab dos dibuixos adequats els dos epígrafs que a continuació s'expressen, y que formen una curta historieta:

I

*En Benet surt de sa casa
fumant y molt satisfet,
mitg decantat el barret
y sense veure qui passa;*

II

*quan al arribà al cantó,
tot badant el papanates,
topa ab un plat ple de nates
que fraginava un minyó.*

2.ª Se concedirà un valió primer premi, consistent en

Una preciosa taula-pupitre

pera estudi, al guanyador del Concurs. Ademés, se li publicarà'l retrat en les planes d'EN PATUFET.

3.ª Se concedirán, ademés, VARIS ALTRES PREMIS als que segueixin en mèrit. Oportunament se dirà en què consisteixen aquets premis.

4.ª Els dibuixos s'han de fer ab tinta negra sobre paper blanch, no ratllat, havent de tenir la mida, cada quadrat, de 10 centímetres en quadro, a fi de poder publicarlos reduïts a la meitat.

5.ª Els originals que vagin rebentse seràn objecte d'una tria previa, a fi d'anar publicant solament els que siguin dignes d'entrar en Concurs.

6.ª Seguint una costum adoptada en concursos anteriors, els meteixos lectors decidiran a quí s'ha de donar el premi. A dit objecte, s'aniràn publicant, degudament numerats, els dibuixos que entrin en Concurs y, terminat el plas, els lectors, per medi

— Sí, senyora: se li ha declarat la verola.

— ¡Ay, reina santa! No'm faria res que's morís, mentres no quedés gravat.

— Ja són les dotze y en Pep encara no ha comparegut, y això que fa ben bé tres quarts que l'espero.

— ¿Y a quina hora us heu de trobar?

— A les nou.

d'un butlletí que oportunament se publicarà, *votaràn* en favor del que creguin mereixedor, remetent el *vot* a l'Administració, com s'anunciarà quan sigui ocasió. El que obtingui més *vots* guanyarà'l primer premi.

7.ª L'admissió dels dibuixos comença avuy y's tancarà'l dia de Sant Jordi, o sigui'l 23 d'abril, a les set de la tarda.

8.ª Els dibuixos s'enviaràn firmats a la nostra Administració (Cardenal Casañas, 4, Barcelona), dins d'un sobre que no contindrà res més que'ls dibuixos, portant escrit en la part superior del sobre aquesta llegenda: **CONCURS ARTÍSTIC**.

Observació. — Recomanem als nostres lectors que al analitzar els dibuixos que vagin apareixent, tinguin en compte, no sols la perfecció dels mateixos, sinó també la gràcia en les actituds de les figures y els detalls, sense oblidar que's tracta de l'art de la caricatura.

Y ara, a treballar: mireushi bé; fixeuvos ab atenció ab l'idea que's desprèn dels versos, a fi de que'l dibuix respongui, per la seva factura y la seva composició, a la fama d'aplicats y aixierits de que gosen a tot arreu els amichs d'EN PATUFET.

Nota. — Pròximament publicarem la fotografia de la *taula-pupitre* que constituirà'l primer premi.

ENDEVINAIRES

Totes les solucions. — Germans Marsà, Manel Canals, Lluís Zaragoza, Carme Güell, Lluís M.ª Jover, Angel Casas, Teresa Canales, Miquel Solà, Joseph Vivé, germans Domini, Joseph M.ª Baldrich, T. Coscolluch, germans Casas, Jaume Vallhonesta, germans Planella, Rosendo Aleta, Joan Dinars, Antoni Balcells, germanes Tura, Antò Petít, P. Rosell, Albert Bonet, Lluís Bonet, Gustau Ferrer, Vilà de Font, Antoni Grau, Jaume Martí.

Dues solucions. — Frederich Berenguer, Joan Rius, Família Suñé, Joseph Modrego, Joseph Bailo, Joseph Marcó, Andreu Vidal, Miquel Corominas, Maria Tarrés, Jaumet Cortinas, Joan Santapaula, Lluís Bonet, Amadeu Antiga, Joseph Vilaseca, Mario

Trasobares, Manel Prats, Francisco Bluet, A. Comas, Constantí Alou, Manel Riera, Ramon Berenguer, Artur Amat, germans Remus, Andreu Andrade, Maria del P. Nogueras, Joseph Vidal, Gayetà Giménez, germans Feliubadaló, Joaquim M.ª Baldrich, germans Planella, germans Sabas, Jaume Puig, germans Soler, Pere Sanpera, Joseph Mestres, Gabriel Rabadà, Alfons Marqués, Joseph Llasat, Alfons Arbulo, Santiago Colomer, Joseph Sistaré, germans Casanovas, Francisco Deulofeu, Antonia Montané, Joseph Castellví, Pauet Canals, Alfret Blasco, J. Bochs, Joaquim Casola, Joan Trullàs, Joseph M.ª Culler, Joan Maresma, Maria Riús, Francisco Cosp, Antoni Comas, Joan Rafel, Joan Llorens, Agneta Ferrer, Ramon Bassa, Antò Peti, Jaume Puig, germans Vall, Manel Canals, P. Nobell, Frederich Madorell, Ramon Escudera, Salvador Obios, germans Forcadell, Esteve Aragonès, Fernando Fort, Anita Millà, Josepha Carreté, Lluís de Sevitge, Antoni Tomàs, A. Martí, Manel Prats, Antò Vilardebó, germans Sabadell, J. Gibert, Joseph Vilarrasa, Domingo Ramon, Joseph M.ª Felip, Joseph Puigdelibol, Alfonsa Comella, Francisco Vea, Rita Pacheco, Manel Domènech, Cristineta Masens, Jaume Vallhonesta, germans Julià, Joseph Segura, Joseph Solà, Feliu Duràn, Aurora Cosp, Pere Mas, germans Mas, Virginia Viola, germans Casanovas, Paquita Fages, Peret del Mas, Joan Santapaula, Joseph Pérez, Eularia Frou.

Una solució. — Joan Llimona, Eugeni Romero, Fausti Ferrán, Carme Mendoza, Pepet Gostó, Ramon Angelats, Dolors Galí, germans Rodríguez, Laureà Ribó, Pepet Casasas, Emili Font, Lluís Passola, Gustau Català, Joseph Domènech, Gustau Cruccelles, germans Vilardebós, Angel Clos, Mercè Casany, M. Piqué, Narcís Solà, Pere Casany, Pepeta Canals, Pere Sambolà, germans Guilerà, Ramon Laplana, Conxita Ibars, Mercè Caseras, Alexandre Caseras, Angelet Martínez, germans Majos, Agna Vaqué, Camil Bas, Ferrán Tort, Agna Tort, Cirilo Puig, J. Murt, Francisco Balcells, Arcadi Sabaté, M. P. Bach, Joseph M.ª Ollé, Ricart Prats, Joan Ricou, M. Vilafranca, Joseph Moreno, Carme Barberà, Assumpció Palomeras, germans Vilà, J. Madrid, Agustí Cusiàlls, germans Vilaplana, Jesús Martínez, Francisco Blasco, Conrat Folch, Joseph Aluja, Joan L. Aulet, Jaume Curtinas, Antò Berduque, germans Artigas, Josephina Llansana, Joan Vilas, Eduart Ribera, germans Pelfort, Ricart Paradell, germans Casasas, Roseta Saurí, Carme Cusiàlls.

ENDEVINA, ENDEVINETA

INTRÍNGULIS

A . . A . . A . . A . .
Carrer de Barcelona. EME

GEROGLÍFIC

T X M

JOSEPH SANGENÍS

XARADA

- 1.ª Arbre.
 - 2.ª Vocal.
 - 3.ª Negació.
- Total. Instrument de música.

JOAN BONET

ENDEVINALLA

¿Per què l'aire es més fret a l'hivern
que a l'estiu? X.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A l'intríngulis: *Ta ntarantana, Vallansana, pastanaga, Caracas, Panamá.* — A l'endevinalla: *El fer mitja, que mentres la mitja's va fent, el capell se va despullant de fil.* — A la combinació: *Arbós.*

= ¡¡UNA SORPRESA!! =

N'estem preparant una de grossa. Enguany EN PATUFET vol lluirse y correspondre de debò a l'amistat ab que'l distingeixen els noys catalans.

Ara per ara no podem anticipar res més, però ja veureu si en matèria de **regals** el nostre Nano sab ésser tot lo esplèndit que cal.

¡AVIAT LA SORPRESA, AVIAT!

La Casa del Patufet

Cardenal Casañas, 4

Llibres, catalans y castellans, d'educa-
ció, de contes, de viatges

La Casa del Patufet

Objectes d'escriptori y dibuix

Taules-pupitre

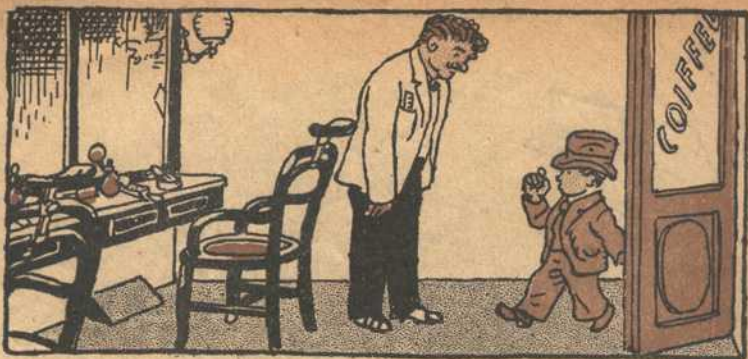
Llibretes de totes mides y preus

Paper y sobres

La Casa del Patufet

SECCIÓ DE SPORT: Jochs de croquet,
raquetes de tennis, pilotes de foot-ball,
y bicicletes Sanromà

TOT BONICH • TOT PRÀCTICH • TOT ECONÒMICH

Va anar a una barberia — un xicotet com un tap,

ab la pretensió ridícula — que l'havien d'afeitar;

y al voler posar la testa — allà ahont la posen els grans,
va caure de la cadira — y's va fer un trench al cap.

*No vulguis may fer d'home si ets canalla.
Ja'n faràs quan arribis a la talla.*